

dat moment nog 50% van het gemeentelijk grondgebied in gebruik als cultuurgrond, maar dit kwam doordat de overgebleven boeren veel grootschaliger waren gaan werken. Het lag in de bedoeling van de provincie in de afname van de werkgelegenheid te voorzien door de ontwikkeling van de watersportrecreatie. In 1990 was het aantal inwoners gegroeid tot 851. Deze toename van circa 18 procent had gelijke tred gehouden met de groei van het aantal woningen; in 1990 stonden er 308 woningen, waarvan 33 woningwetwoningen. De gemeente wilde wel meer huizen bouwen, maar werd hierin tegengehouden door de provincie die aan Ohé en Laak een beperkte woonfunctie, dus alleen voor de eigen aanwas, had toegekend.

Politieke ontwikkeling

Evenals op vele plaatsen elders in Limburg werd de politiek in Ohé en Laak gedomineerd door plaatselijke lijsten. Gedurende de hele periode 1938-1990 waren de landelijke politieke partijen niet in de zevenkoppige gemeenteraad vertegenwoordigd³. Het eerste vrouwelijke raadslid deed haar intrede na de verkiezingen van 1970. Er bestonden in de gemeente geen afdelingen van landelijke partijen, daarvoor moest men naar Echt. Politieke verwickelingen leidden er toe dat de kandidaten nog wel eens van lijst wisselden. Het raadslidmaatschap was vaak langdurig, zoals in het geval van het raadslid Croughs -die had meer dan 40 jaar zitting- soms ging het over van vader op zoon, bijvoorbeeld in het geval van wethouder Ras die in 1951 afscheid nam. In 1958 werden op de kieslijsten de beroepen van de raadsleden vermeld: bakker, fabrieksarbeider, administrateur, mijnwerker, landbouwer (3 maal).

Zelfstandige bestuurs eenheid tot 1991

In het kader van de herindeling van gemeenten in Limburg werd in 1940 het voorstel gedaan om de gemeente samen te voegen met het naburige Stevensweert, dat toentertijd 1124 inwoners telde⁴. De secretaris-generaal, waarnemend hoofd van het ministerie van binnenlandse zaken, was van oordeel dat ook Ohé en Laak als bestuurs eenheid te klein was om zelfstandig te functioneren. Hiertegen verzette de raad zich fel. Ohé en Laak zag men als een agrarische gemeenschap, die qua volksaard totaal niet paste bij Stevensweert, waar veel meer arbeiders woonden. Voor wat betreft de in Ohé en Laak niet voorhanden zijnde voorzieningen was men georiënteerd op de gemeente Echt. Ook de voorgestelde zetelverdeling wees men af; door de verhouding 2 tegen 5 vreesden de raadsleden dat de belangen van hun gemeente niet meer voldoende aan bod zouden komen.

De provincie deed in 1950 weer een poging tot samenvoeging met Stevensweert. Gedeputeerde Staten waren van mening dat gezien de geringe omvang van de gemeente en het bijbehorende bestuursapparaat niet voldoende aandacht kon worden besteed aan publieke werken. Het voorstel werd wederom door de raad afgewezen, met als argumenten onder meer dat alle straten waren voorzien van een teerlaag en dat overal straatlantaarns stonden. Ook deze poging tot herindeling werd niet doorgezet door het provinciaal bestuur.

Toen in 1986 na het vertrek van burgemeester E.A. Mooren een waarnemend burgemeester werd benoemd, wist men al dat het doek voor de gemeente binnen afzienbare tijd zou vallen. In 1985 was het provinciaal bestuur gestart met de voorbereiding van de samenvoeging van de gemeenten Maasbracht, Linne, Stevensweert en Ohé en Laak. In de visie van de provincie was een aantal van 6000 inwoners de ondergrens voor een zelfstandige gemeente en daaraan voldeed Ohé en Laak bij lange na niet. Ook de samenvoeging met het ca. 1600 inwoners tellende Stevensweert –nu wel door de gemeente bepleit- zou geen soelaas bieden. Het gemeentebestuur van Ohé en Laak uitte de wens dan

---

³ Zie inv. nr. 234

⁴ Zie inv. nrs. 43 en 2, vergaderingen d.d. 27-12 en 30-12-1940.